

Concurs național *Vânătoarea de lectură în biblioteci*

Ediția a IV-a. An școlar 2024-2025

– ETAPA NAȚIONALĂ –



MESAJ NR. 3

Într-acestea, descoperiră treizeci sau patruzeci de mori de vânt aflate pe acea câmpie, și, de îndată ce le zări, don Quijote îi spuse scutierului său:

— Norocul ne călăuzește treburile mai bine decât ne-am putea-o noi dori, căci uite-acolo, prietene Sancho Panza, unde se arată treizeci de uriași mătăhăloși, sau ceva mai mulți, cu care am de gând să intru-n luptă și să le iau tuturora viața, iar cu prăzile de pe urma lor începe-vom a ne îmbogăți, căci e război drept și este mare slujire adusă lui Dumnezeu a șterge de pe fața pământului o sămânță atât de pernicioasă.

— Care uriași? – zise Sancho Panza.

— Cei pe care-i vezi colo – răspunse stăpânul său –, cu brațele lungi, căci unii obișnuiesc a le avea de aproape două leghe.

— Bagă de seamă, înălțimea ta – răspunse Sancho –, ăia care se văd acolo nu sunt uriași, ci mori de vânt, iar ce pare brațele lor sunt aripile, care, învârtite de vânt, fac să meargă piatra morii¹⁸⁷.

— Se vede bine – răspunse don Quijote – că nu ești instruit în materie de aventuri: sunt uriași, iar dacă ți-e frică, pleacă de-aici și roagă-te în răstimpul cât eu unul voi intra cu ei în luptă cruntă și inegală.

Și, zicând acestea, îi dădu pinteni calului său Rușinante, fără a mai lua seama la strigătele scoase de către scutierul său Sancho ca să-l pună-n gardă că, fără umbră de îndoială, cei pe care urma să-i atace erau mori de vânt, nicidecum uriași. El însă era atât de convins că erau uriași, că nici nu auzea strigătele scutierului său Sancho, nici nu apuca să vadă, deși era acum foarte aproape, ce anume erau, ci continua să strige în gura mare:

— Nu fugiți, lașe și nemernice creaturi, căci doar un cavaler singur vă atacă. Se iscă într-acestea un pic de vânt și aripile cele mari începură să se miște, iar don Quijote, văzând una ca asta, zise:

— Chiar dacă ați mișca mai multe brațe decât uriașul Briareu, tot aveți a mi-o plăti.

Și-așa zicând și încredințându-i-se din toată inima doamnei sale Dulcineea, căreia-i ceru să-l ajute la o asemenea ananghie, bine acoperit de pavăza-i rotundă, cu lancea cumpănită-n furchet, porni la atac în plin galop al lui Rușinante și se năpusti asupra celei dintâi mori din fața sa; și, dându-i o lovitură de lance în aripă, vântul i-o întoarse cu atâta furie, încât îi făcu lancea zob, trăgându-i după sine pe cal și pe călăreț, care se duseră de-a rostogolul pe câmpie într-un hal fără de hal. Sancho Panza dădu fuga să-l ajute cât izbuti s-alerge asinul său și, când ajunse lângă el, îl văzu că nu se mai putea clinti: atât de tare dăduse cu el de pământ Rușinante.

— Doamne miluiește-mă! – zise Sancho –. Nu ți-am spus, înălțimea ta, să iei bine seama la ce faci, că nu erau decât mori de vânt și nu putea să n-o știe decât cine-avea tot pe-atâtea-n cap?

— Taci, prietene Sancho – răspunse don Quijote –, că treburile războiului sunt mai mult ca altele supuse unei necurmate metamorfoze; cu atât mai mult cu cât cred, și-acesta-i adevărul, că vrăjitorul Frestón, care mi-a furat încăperea și cărțile, i-a transformat pe uriașii ăștia-n mori, ca să-mi răpească gloria biruirii lor: atât de mare e dușmănia pe care mi-o poartă; ci pân' la urmă și la urmă tot n-au să poată mare lucru meșteșugurile-i ticăloase împotriva virtuții spadei mele.